

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

ΤΟῦ PIERRE L' ERMITÉ

88ον
Νόμιζες όδριστες, δηνάρια τής
είχε πει ή 'Εραδη, πώς μέσα
σ' αυτό το χουτί είταν κάπιοι
ένθυμοι άπ' το Παρίσι, και
πώς ήδη αδελφή της, με τή δια-
στική της διανωτήρηση, δε μπό-
ρεσε ή δε θέλεσε νά το δύσει
και ίδια στον Έσκιν. 'Εξακούσο-
θησε, δηλαδή, το τοσκώμα.
Και ή 'Οδιλη έγειρε πώς: Ι-
σως αύτό το δωράκι νά σήμαι-
νε τη συμφιλίωσην...

Μά δε Εδιάς δεν είχε την έ-
δια αυτάπατί. Μαντεύει προ-
καταβολικά τήν πίκρα πού του
φέρνεις ή 'Οδιλη δίχως νά το
έρει.

Μπροστά της με άρρες κι-
νήσεις άγονγες τό δέμικ και
δηδές εις το δικούς του
πού περίποια κάτιν πού ση-
μαντικό, μιά και είναι το δι-
χτυλίδι: τού δρραδώνα, πού ή
'Εραδη στέλνει τού πού σ' αυ-
τόν τον έπαιψε νεναι μνηστή-
ρας της.

Μ' όλη πού είταν γεγονός
τού κλαδιά του δρραδώνα,
αυτή ή διαστική χειρονομία
πού το διπειδιάνει και το
κάνει ανεπανόρθωτην, αναστά-
τώνει πάλι τον Έσκιν, πού δεν
προσπαθει νά κρύψει τη συγ-
κίνησή του.

— Μά είναι δέρρα!... δέξει
μιά φωνή ή 'Οδιλη, κατάπλη-
κτη.

— Ναι είναι ή δέρρα.
— Όστε, πάει, τελειωσε;...
Δεν είναι δυνατόν!... Η άξελ-
φη μου δεν μπορει νά κάνει
δυνάτον...

— Ο Έσκιν δέν διποκήνεται.
— Αν τόξει!... Αν 'Εραδη
λέει κλαδιάς ή 'Οδιλη.
— Ήδη δε θέλησε ν' άφησει
μάν γάγησης ποτε της!... Ει-
ναι μεγάλο δάσσον ή δάγκη!

— Πρότιμη κλίλιες φορές νά
μεινει γεροντόρι, με τα λου-
λούδια της και τα ζωά της,
στην δημοφη 'Άλσατια.

— Έσκιν το δράσιν, ή 'Οδιλη
λέει δε θέλησε ν' άφησει μονά-
κά τον Έσκιν μέση στην άπελ-
πισια του.

— Εμείς νά φάει μαζί του,
έρτιασε ένα ώρα πού μουκέτη
για το τραπέζι με τα λουλού-
δια που είχε κάβει.

— Με τη δούσιες τη γρηγ-
παραμάνικης, πού τη γάπα-
σε, κατάπερε νά κάνει θερμή
και οικογενειακή αυτή τη συμ-
φοριασμένη δραδιά.

— Βλεγε και ξενάγειε τόσες
τις πόλεις της Ξεδί, πού πρέπει
να γίνεται... Οι γονείς μου δεν έ-
ρουν τίποτα... Κύρις Ίησος
Χριστός, ή μπορει νάχεις αυ-
τού μετάδον αστ...

— Πάνω στήν κάρετα πού συ-
νοδεύει ένα τόξο δουβδού πάνο,
πού ή 'Εραδη, μιά μικρή καη-
μενούλα μέσον σ' αυτή τη με-
γάλη δύνη νίνει και δεν έγινε...

— Ο Έσκιν, οιρασμένος πά-
νω σ' μια καρέκλα, κοιτάζει:
— διμορφο δικυλίδι, πού τοχαν-
διαλέξεις καλέσει, ένα χρό-
νο, στο Στραμγαρόγρο... ένα
χρυσό δικυλίδι μ' ένα διαμά-
ντι.

— Και το πρόσωπο τού νέου
δικυλίδι είνα τόσο δουβδού πάνο,
πού ή 'Οδιλη, μιά μικρή καη-
μενούλα μέσον σ' αυτή τη με-
γάλη δύνη προσπαθει νά πρη-
γγήρησει.

— Εσίδει, πρέπει νά κάνεις
καυρώγια... Είσαι, νέος... Θά
ξαναρχίσεις τη ζωή σου...

— Γάρα πά!... Η οικογέ-
νια... Ο πατέρας σου και ή

(Συνεχίζεται)